31978L0142

15.2.1978 *DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH* L 44/15

DYREKTYWA RADY

z dnia 30 stycznia 1978 r.

w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do materiałów i wyrobów zawierających monomer chlorku winylu przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi

(78/142/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100,

uwzględniając dyrektywę Rady 76/893/EWG z dnia 23 listopada 1976 r. w sprawie zbliżenia ustawodawstw Państw Członkowskich dotyczących materiałów i wyrobów przeznaczonych do kontaktu ze środkami spożywczymi [1], w szczególności jej art. 3,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego [2],

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego [3],

a także mając na uwadze, co następuje:

artykuł 2 dyrektywy 76/893/EWG określa, że materiały i wyroby nie mogą uwalniać do środków spożywczych żadnych składników w ilościach, które mogłyby stanowić zagrożenie dla ludzkiego zdrowia;

artykuł 3 tej samej dyrektywy przewiduje, że Rada, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 100 Traktatu, przyjmuje w drodze dyrektyw specjalne przepisy stosowane do niektórych grup materiałów i wyrobów (dyrektywy szczególne); przepisy te mogą zawierać specjalne ograniczenia odnośnie do migracji określonych składników do lub na środki spożywcze, a także inne zasady w celu zapewnienia zgodności z art. 2 wymienionej dyrektywy;

podanie dużych dawek monomeru chlorku winylu zwierzętom doświadczalnym wykazało, że wywołuje szkodliwe skutki; podobne działanie może wystąpić również u człowieka;

Komitet Naukowy ds. Żywności wydał opinię, że zawartości monomeru chlorku winylu w polichlorku winylu i innych powiązanych polimerach powinny zostać ograniczone w możliwie najszerszym zakresie oraz jednocześnie wydał zalecenie, że żadne ślady obecności chlorku winylu nie powinny być wykrywalne w żywności lub w wodzie pitnej za pomocą metody, która może być powszechnie stosowana w odniesieniu do większości środków spożywczych w większości laboratoriów;

obecnie przeprowadzane są dalsze badania monomeru chlorku winylu; jednak w charakterze środka ostrożności należy ograniczyć przyjmowanie monomeru chlorku winylu do czasu poznania ich wyników;

właściwym instrumentem do osiągnięcia tego celu jest dyrektywa szczególna w rozumieniu art. 3 dyrektywy 76/893/EWG, której przepisy ogólne stosuje się w tym konkretnym przypadku;

jednakże niniejsza dyrektywa nie dotyczy wszystkich aspektów materiałów i wyrobów wytwarzanych z polimerów chlorku winylu lub kopolimerów a Państwa Członkowskie powinny być upoważnione do tego, by nie wymagać podawania na etykietach danych, określonych w art. 7 dyrektywy 76/893/EWG, zgodnie z opiniami przewidzianymi w ust. 4 i 5 wymienionego artykułu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Niniejsza dyrektywa jest dyrektywą szczególną w rozumieniu art. 3 dyrektywy 76/893/EWG.

2. Niniejsza dyrektywa dotyczy obecności monomeru chlorku winylu w, oraz możliwej migracji z, materiałach i wyrobach wytwarzanych z polimerów chlorku winylu lub kopolimerów, zwanych dalej „materiałami i wyrobami", które w swojej postaci końcowej przeznaczone są do kontaktu ze środkami spożywczymi lub które wchodzą w kontakt ze środkami spożywczymi oraz przeznaczone są do tego celu.

Artykuł 2

1. Materiały i wyroby nie mogą zawierać monomeru chlorku winylu w ilości przekraczającej zawartość podaną w załączniku I.

2. Materiały i wyroby nie mogą oddawać do środków spożywczych, z którymi mają lub miały kontakt z takimi materiałami i wyrobami, żadnej ilości chlorku winylu, wykrywalnej przy zastosowaniu metody spełniającej kryteria ustanowione w załączniku II.

---

[1] Dz.U. L 340 z 9.12.1976, str. 19.
[2] Dz.U. C 118 z 16.5.1977, str. 70.
[3] Dz.U. C 114 z 11.5.1977, str. 13.

Artykuł 3

Metoda analizy konieczna do sprawdzenia zgodności z art. 2, zostaje przyjęta zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 10 dyrektywy 76/893/EWG i zgodnie z kryteriami ustanowionymi w załączniku II.

Artykuł 4

Rada dokona ponownego przeglądu niniejszej dyrektywy w oparciu o sprawozdania Komisji sporządzone w świetle wiedzy naukowej i technicznej, dostępnej po przyjęciu dyrektywy, którym towarzyszą, gdzie to właściwe, odpowiednie wnioski. Pierwsze sprawozdanie Komisji zostanie przekazane Radzie nie później niż dnia 1 stycznia 1979 r.

Artykuł 5

Niniejsza dyrektywa nie narusza przepisów krajowych dotyczących innych możliwych zasad, przewidzianych w art. 3 dyrektywy 76/893/EWG ani możliwości przyznanych Państwom Członkowskim na mocy art. 7 ust. 4 i 5 wymienionej dyrektywy.

Artykuł 6

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 26 listopada 1979 r. i niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

2. Państwa Członkowskie mogą odłożyć w czasie wprowadzenie w życie art. 2 ust. 2 oraz załącznika II do momentu przyjęcia wspólnotowej metody analizy, wymaganej zgodnie z art. 3.

Artykuł 7

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 stycznia 1978 r.

W imieniu Rady

P. DALSAGER

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

Maksymalny poziom monomeru chlorku winylu w materiałach i wyrobach

Jeden miligram na kilogram produktu końcowego.

ZAŁĄCZNIK II

Kryteria stosowane w odniesieniu do metody określania poziomu chlorku winylu w materiałach i wyrobach oraz określania chlorku winylu uwalnianego z materiałów i wyrobów

1. Poziom chlorku winylu w materiałach i wyrobach oraz poziom chlorku winylu uwalnianego z materiałów i wyrobów do środków spożywczych określane są metodą chromatografii gazowej, z wykorzystaniem metody „headspace" (analiza fazy gazowej nad roztworem).

2. Do celów określania chlorku winylu uwalnianego z materiałów i wyrobów do środków spożywczych, granica wykrywalności wynosi 0,01 mg/kg.

3. Chlorek winylu uwalniany z materiałów i wyrobów do środków spożywczych jest w zasadzie określany w środkach spożywczych. W przypadku, gdy określenie w niektórych środkach spożywczych jest z powodów technicznych niemożliwe, Państwa Członkowskie mogą zezwolić na określenie przy użyciu roztworów modelowych.
